

Arrest

nr. 78 645 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 27 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat O. GRVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 6 oktober 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 30 november 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“A. Feitenrelaas

U bent een etnisch Tsjetsjeense, afkomstig uit Atchoi-Martan in de deelrepubliek Tsjetsjenië en bent in het bezit van het staatsburgerschap van de Russische Federatie. U verklaart dat uw persoonlijke moeilijkheden een aanvang hebben genomen nadat er op 17 augustus 2010 een zelfmoordaanslag plaatsvond aan een grenspost tussen de republieken Ingoesjetië en Noord-Ossetië. De autoriteiten zijn daarbij volgens uw verklaringen op het spoor gekomen van een mobiele telefoonkaart (simkaart) die u enkele maanden eerder nog gebruikte doch kort daarop zou hebben verloren. Deze kaart zou zijn gebruikt bij het ontstekingsmechanisme en naar u zijn getraceerd. Volgens uw verklaringen werd u later op de avond van diezelfde dag door de autoriteiten benaderd en werd er u door een medewerker van de Russische federale veiligheidsdienst (FSB) een schriftelijke convocatie overhandigd om zich op 19 augustus 2010 in het gebouw van de stedelijke politie (MVD) te Grozny aan te bieden. U zou te kennen hebben gegeven dat u niets met het voorval te maken hebt en dan ook géén gevolg zou geven aan deze oproep. U zou meteen ook de convocatie verscheurd hebben. U zou er vervolgens op zijn gewezen om hen alsnog te contacteren mocht u zich iets herinneren in verband met de kwestieuze simkaart. U zou zulks gedaan hebben en zich uit eigen beweging alsnog hebben aangeboden bij de diensten van de MVD te Grozny, alwaar u door voornoemde medewerker van de FSB onthaald werd. U zou er het verhaal van de door u aangekochte en later verloren simkaart uit de doeken hebben gedaan maar niet zijn geloofd. U werd er nogmaals op gewezen dat deze kaart teruggevonden werd in het ontstekingsmechanisme bij de zelfmoordaanslag enkele dagen voordien en werd verplicht om een samenwerkingsakkoord met de FSB te ondertekenen. Zoniet zou de FSB teksten en internetberichten vrijgeven die u in een kwalijk daglicht konden stellen bij uw echtgenoot en familie – het betreft volgens u nochtans eerder onschuldige berichten die u in het verleden bijvoorbeeld verstuurde naar een Armeniër die u zelfs nooit ontmoette. U hebt er zich vervolgens toe verbonden om met de FSB samen te werken en er werd sindsdien af en toe een beroep op u gedaan om informatie in te winnen. Hiertoe werd u vóór uw vertrek uit de Russische Federatie nog een keer opgeroepen aan de hand van een schriftelijke convocatie (september 2011), en werd u tevens een drietal keer mondeling gesommeerd (augustus 2010, januari 2011, maart 2011). Er zou u in dit opzicht bijvoorbeeld zijn opgedragen om het komen en gaan in enkele appartementen in uw buurt te observeren en rapporteren, of om informatie te verstrekken met betrekking tot de bomaanslag in de luchthaven Domodedovo te Moskou in januari 2011. Omstreeks februari 2011 zou u een bericht op uw mobiele telefoon hebben ontvangen met de vraag wat u te zoeken had in een van de appartementen die u in opdracht van de autoriteiten opzocht. U leidt hieruit af dat de rebellen op de hoogte zijn van uw activiteiten als informant. In juli 2011 zou u een internationaal paspoort hebben aangevraagd en verkregen. U zou vervolgens via een reisbureau regelingen hebben getroffen om eind september met enkele collega's en uw kinderen op vakantie te gaan in Antalya, Turkije. Omstreeks 25 augustus 2011 zou uw echtgenoot tijdelijk zijn ontslagen omdat hij op een bepaalde dag onrechtmatig afwezig zou zijn geweest. U vermoedt dat dit echter een drogreden uitmaakt en uw persoonlijke situatie de werkelijke reden vormt van deze maatregel. Eind september zou u zich omwille van uw werk in Pyatigorsk, Rusland hebben bevonden. U zou er van uw vader vernomen hebben dat er opnieuw mensen op zoek waren naar u en dat u zich op 5 oktober 2011 diende aan te melden bij de diensten van de FSB te Grozny. Uw vader zou deze personen hebben voorgespiegeld dat u zich op dat ogenblik om medische redenen elders bevond met twee van uw kinderen, nl. M.(...) en L.(...). In diezelfde periode zou u tevens van het reisagentschap hebben vernomen dat uw internationaal paspoort werd ingehouden door de autoriteiten – naar u vermoedt omwille van het gegeven dat de FSB uw doen en laten wilde inperken. Teneinde zich aan uw uitzichtloze situatie te onttrekken zou u vervolgens hebben besloten om geen gehoor te geven aan deze oproep en uw land van herkomst samen met M.(...) en L.(...) te verlaten. Uw echtgenoot zou zich actueel nog steeds in Tsjetsjenië bevinden, tesamen met de twee andere minderjarige kinderen M. (...) en T. (...).

U verklaart uw dorp Atchoi-Martan met de wagen te hebben verlaten op 2 oktober 2011 en naar Grozny te zijn gereden, waar u vervolgens een bus naar Rostov hebt genomen. U bent op 3 oktober in de ochtend in Rostov aangekomen, hebt er overnacht en bent op 4 oktober vroeg in de ochtend doorgereisd in een soort jeep. Op een u niet nader gekende plaats bent u nadien nog een keer overgestapt in een minibus die u naar België vervoerde. U hebt geen weet van de reisroute die u tussen Rostov en Brussel gevolgd hebt. Volgens uw verklaringen bent u op 6 oktober 2011 in België toegekomen, en verklaarde u zich nog diezelfde dag vluchteling. Na uw vertrek zou u nog sporadisch telefonisch contact met uw vader en echtgenoot hebben onderhouden. Van uw vader bent u volgens uw verklaringen te weten gekomen dat er nog steeds personen naar u op zoek zijn en onder meer vragen waarom u zich op 5 oktober jongstleden niet hebt aangeboden bij de autoriteiten. Tevens zou u hebben vernomen dat uw kinderen op een gegeven ogenblik van school gestuurd werden, naar u vermoedt omwille van u.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal uw origineel binnenlands Russisch paspoort neer, evenals de originele geboorteaktes van uw

minderjarige kinderen M.(...) en L.(...) die u vergezellen en een originele convocatie afgeleverd door de ROVD op uw naam om zich op 15 september 2011 aan te melden in de hoedanigheid van getuige. Na het gehoor, meerbepaald op 23 november 2011, bent u nog enkele bijkomende stukken komen neerleggen op het Commissariaat-generaal, met name een faxkopie van enkele pagina's van het binnenlands paspoort van uw echtgenoot, een faxkopie van uw huwelijksakte, faxkopieën van de geboorteaktes van uw nog in Tsjetsjenië verblijvende minderjarige kinderen M. (...) en T. (...), een faxkopie ter staving van uw tewerkstelling als schoonheidsspecialiste, een faxkopie ter staving van de tewerkstelling van uw echtgenoot, een faxkopie van een convocatie afgeleverd door de FSB op uw naam om zich te melden op 5 oktober 2011 in de hoedanigheid van getuige, evenals faxkopieën van drie internetartikelen met betrekking tot een zelfmoordaanslag d.d. 17 augustus 2010 en een internetartikel betreffende een aanslag op de luchthaven Domodedovo te Moskou in januari 2011.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. In casu stelt u uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u zich wilde onttrekken aan een samenwerking met de (federale en republikeinse) autoriteiten die u werd opgedrongen naar aanleiding van een zelfmoordaanslag die met u in verband werd gebracht. U vreest in geval van terugkeer voor verdere represailles door toedoen van diezelfde autoriteiten. Tevens koestert u naar eigen zeggen een vrees voor de rebellen actief in de regio, aangezien deze kennis zouden hebben genomen van het gegeven dat u opereerde als informant.

Er moet echter worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u aanspraak kan maken op de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in de regelgeving inzake subsidiaire bescherming. Hoewel de informatie die u hebt aangereikt evenals de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd, uitwijst dat er op 17 augustus 2010 inderdaad een zelfmoordaanslag heeft plaatsgevonden aan een grenspost tussen Ingoesjetië en Noord-Ossetië, maakt u de persoonlijke moeilijkheden die u dienvolgens zou hebben gekend en de vrees die daar naar eigen zeggen uit is voortgevloeid niet aannemelijk. Diverse wezenlijke vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van het door u uiteengezette asielrelaas, en bij uitbreiding de ernst en gegrondheid van de door u voorgehouden vrees.

Daar gelaten de vraag of het überhaupt aannemelijk is dat de autoriteiten een ongeschonden en nog bruikbare simkaart terugvinden die naar u getraceerd kan worden naar aanleiding van een bomaanslag, moet in dit verband vooreerst worden vastgesteld dat u niet alleen vaag blijft met betrekking tot de gebeurtenissen in kwestie, doch dat de door u verstrekte gegevens evenmin geheel in overeenstemming zijn met de informatie die voorligt. Zo gaf u te kennen dat u louter te weten bent gekomen dat de zelfmoordenaar een persoon betreft die vanuit Ingoesjetië naar een grenspost met Noord-Ossetië is gekomen en zichzelf tot ontploffing bracht; dat daarbij twee agenten en een burger werden gedood; dat een simkaart die naar u getraceerd werd in het ontstekingsmechanisme werd aangetroffen; dat u, hoewel u naar eigen zeggen vertrouwd bent met de grenspost in kwestie en er in het verleden dikwijls bent gepasseerd, geen weet hebt van een specifieke naam of locatie van deze post; dat u louter hebt vernomen dat de dader een persoon betreft van ongeveer 20 jaar oud en u op grond van de foto van het stoffelijke overschot die u door de autoriteiten werd getoond meent dat hij op een Arabier lijkt; dat u géén weet hebt van eventuele arrestaties die erop gevolgd zijn; dat u weliswaar hebt getracht om zich hieromtrent te informeren via het internet doch niets te weten bent gekomen omdat zulke aanslagen snel worden vergeten (gehoorverslag CGVS, blz. 16, 18).

Welnu, uit het geheel van de informatie die in dit verband voorhanden is (i.e. de internetartikelen die u zelf na het gehoor hebt bijgebracht evenals andere bronnen geraadpleegd door de diensten van

het Commissariaat-generaal), en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de kwestieuze grenspost wel degelijk een specifieke naam en nummer draagt; dat er bij de bewuste zelfmoordaanslag zeker één, mogelijk twee agenten gedood werden en er zeker drie agenten gewond geraakten; dat géén enkele bron gewag maakt van burgerslachtoffers die hierbij zijn gevallen; dat er na de aanslag een handlanger van de zelfmoordactivist zou zijn gearresteerd; dat deze zou gepoogd hebben te ontsnappen maar dadelijk zou zijn gevat.

Dat uw verklaringen te dezen eerder vaag zijn en op een aantal wezenlijke punten niet rijmen met de informatie die voorhanden is, overtuigt in het licht van het geheel van de elementen eigen aan uw zaak niet. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de kwestieuze bomaanslag uw persoonlijke moeilijkheden in uw land van herkomst in gang heeft gezet en als dusdanig een cruciaal gegeven betreft dat uw leven een drastische nieuwe wending gaf en sindsdien in belangrijke mate heeft bepaald (u werd in dit verband immers herhaaldelijk ondervraagd door de autoriteiten omdat u ervan werd verdacht betrokken te zijn), zodat er vanuit gegaan kan worden dat u terzake meer nauwkeurige en correcte informatie kan verstrekken. Dit klemt des te meer daar u verklaarde dat er over deze gebeurtenis wel degelijk bericht werd in de media, u zich hieromtrent hebt geïnformeerd (gehoorverslag CGVS, blz. 18) en ook effectief enkele krantenartikels hebt neergelegd op het Commissariaat-generaal. In dit verband moet tevens worden benadrukt dat het recupereren en traceren van een door u gebruikte simkaart door de autoriteiten in uw land van herkomst tevens impliceert dat andere personen waarmee u contact hebt onderhouden voor het voetlicht zijn getreden van diezelfde autoriteiten; uit uw verklaringen kan echter op geen enkele wijze afgeleid worden dat iemand uit uw entourage problemen in dezelfde zin te beurt zijn gevallen.

Uit uw verklaringen blijkt voorts dat uw echtgenoot sinds jaar en dag nota bene als ambtenaar (hoofd-specialist-expert) werkzaam is voor een overheidsinstantie in Tsjetsjenië, meerbepaald voor de territoriale afdeling van de Federale Dienst voor Inspectie in de sfeer van Consumentenrechten en het Welzijn van de Mens te Atchoi-Martan. De geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees met de autoriteiten aanwezig in Tsjetsjenië wordt dan ook verder ondergraven door de vaststelling dat uw echtgenoot deze functie actueel nog steeds onverkort zou bekleden, zoals blijkt uit uw verklaringen (gehoorverslag CGVS, blz. 6, 7) en uit de faxkopie d.d. 18 november 2011 die u ter staving van de tewerkstelling van uw echtgenoot hebt neergelegd. Dat u geen weet hebt van bijzondere problemen die hij momenteel zou kennen en dat hij voor zover u weet niét de intentie heeft om u samen met de andere twee kinderen te vervoegen in België (gehoorverslag CGVS, blz. 4, 5, 20) kan in dit opzicht evenmin gerijmd worden met de moeilijkheden die u pretendeert te kennen in Tsjetsjenië met de Tsjetsjeense en federale Russische autoriteiten. De verklaring dat uw echtgenoot gedurende de periode van 25 augustus 2011 tot 15 oktober 2011 omwille van u weliswaar tijdelijk zou zijn ontslagen op grond van een voorwendsel (gehoorverslag CGVS, blz. 4, 20), kan in dit verband niet overtuigen, aangezien dit een loutere bewering betreft die niet kadert binnen een geloofwaardig asielrelaas en trouwens al evenmin steun vindt in het door u neergelegde attest van tewerkstelling van uw echtgenoot. Wat betreft uw bemerking (gehoorverslag CGVS, blz. 5, 21) dat de twee minderjarige kinderen die in Tsjetsjenië zijn achtergebleven omwille van uw heikele situatie van school gestuurd werden (doch ondertussen in een andere school werden ingeschreven), kan hetzelfde gezegd worden.

Verder moet worden vastgesteld dat u, gevraagd naar eventuele ontwikkelingen na uw vertrek, louter aangeeft dat “ze” nog zijn langsgekomen bij u thuis en naar u gevraagd hebben; op de vraag of u meer concreet kan aangeven wie na uw vertrek is komen informeren, wanneer, of hoe vaak, stelt u dat niet te hebben gevraagd, dat uw vader enkel algemeen heeft aangegeven dat “ze” zijn langsgekomen en dat u verder niets hebt gevraagd omdat u er niet telefonisch over wilde spreken (gehoorverslag CGVS, blz. 21). Ook deze vaststelling plaatst de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden moeilijkheden en vrees voor vervolging verder op de helling; er kan van u namelijk redelijkerwijze verwacht worden dat u ernstige, veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw persoonlijke problemen evolueren. Dat u nalaat om dienaangaande de nodige betrokkenheid of initiatief aan de dag te leggen om uw situatie in te schatten vormt een tegenindicatie van de moeilijkheden die u stelt te kennen. Het argument dat uw telefoon wordt afgeluisterd vormt terzake géén afdoende verschoningsgrond. Los van het gegeven dat uw overtuiging in dit verband louter is ingegeven door het gegeven dat de persoon met wie u aan de telefoon praatte “een dubbele stem” hoorde en zulks een teken zou zijn dat u wordt afgeluisterd (gehoorverslag CGVS, blz. 21), staan er u immers andere communicatiemiddelen open om desgevallend een en ander te weten te komen.

Een volgende bedenking die de geloofwaardigheid van uw relaas en vrees ter discussie stelt betreft de vaststelling dat uw moeilijkheden zoals gezegd zouden dateren van augustus 2010 en u slechts geruime tijd later (oktober 2011) uw land van herkomst bent ontvlucht. Dit klemt des te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat u noch uw familie in heel deze periode initiatieven op touw hebben gezet om in enige oplossing voor uw situatie te voorzien (gehoorverslag CGVS, blz. 19, 20). In dit verband

kan overigens evenmin worden ingezien op welke wijze uw intentie om eind september 2011 alsnog met enkele collega's en uw kinderen op vakantie te gaan in Antalya, Turkije (gehoorverslag CGVS, blz. 9) gerijmd kan worden met de systematische problemen die u sinds meer dan een jaar voordien zou hebben gekend. Dat deze reis volgens uw verklaringen uiteindelijk niet is doorgegaan en u te dezen van het reisbureau hebt vernomen dat uw internationaal paspoort door de FSB werd ingehouden om uw uitreis te verhinderen houdt trouwens evenmin steek (gehoorverslag CGVS, blz. 8, 9); mocht u werkelijk sedert augustus 2010 geïnterviewd en gecontroleerd worden door de FSB en tot een samenwerking met deze dienst gedwongen zijn, dan is het immers niet plausibel dat u in juli 2011 probleemloos een internationaal reispaspoort zou hebben verkregen (gehoorverslag CGVS, blz. 8; stempel Russisch binnenlands paspoort). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan bijlage in het administratief dossier is gevoegd, blijkt namelijk dat de behandeling van aanvragen voor een internationaal paspoort op centraal niveau wordt afgehandeld, en dat het met name de federale veiligheidsdienst FSB is die de afgifte van internationale paspoorten in de Russische Federatie beoordeelt en registreert.

Behoudens wat voorafgaat, zijn er nog aanwijzingen om het nodige voorbehoud te plaatsen bij de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde gedwongen samenwerking met de FSB. U verklaarde immers tot dergelijke samenwerking te zijn gedwongen uit vrees dat de autoriteiten bepaalde tekst- en internetberichten van uw hand zouden vrijgeven aan uw echtgenoot en familie; volgens uw verklaringen onschuldige berichten die u gezien de Tsjetsjeense culturele context evenwel onverminderd in een lastig parket zouden brengen (gehoorverslag CGVS, blz. 15, 19). Welnu, u bent uw land van herkomst inmiddels ontvlucht en hebt zich zodoende de facto onttrokken aan uw samenwerkingsverband met de autoriteiten, met als gevolg dat u de door u gevreesde situatie eigenhandig in de hand hebt gewerkt. Nochtans blijkt uit niets in uw verklaringen dat u momenteel ook maar enig probleem met uw echtgenoot of familie zou hebben omwille van bepaalde compromitterende informatie die hen zou hebben bereikt (gehoorverslag 3, 4, 5, 19, 21).

Wat betreft uw bewering dat u vóór uw vertrek uit de Russische Federatie eveneens een dreigetelefoon van de rebellen hebt ontvangen en in geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst tevens moeilijkheden vreest met de rebellen die op de hoogte zijn van het gegeven dat u fungeert als een informant voor de daar aanwezige autoriteiten, dient te worden onderstreept dat u zulks slechts voor het eerst ter sprake hebt gebracht tijdens het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal. De vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u d.d. 25 oktober 2011 liet optekenen bevat géén enkele indicatie in deze zin. Gewezen op deze vaststelling beaamde u dit, en voegde u er louter aan toe dat er u op de Dienst Vreemdelingenzaken werd verteld dat u kort moest zijn (gehoorverslag CGVS, blz. 21). Van u mag echter verwacht worden dat u, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van uw asielaanvraag, de feiten die de grondslag vormen van de moeilijkheden die u verklaart te kennen van begin af aan nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er wat u betreft aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Overigens hebt u bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal nadrukkelijk aangegeven dat u de belangrijkste redenen van uw vertrek ook op de Dienst Vreemdelingenzaken hebt kunnen vertellen (gehoorverslag CGVS, blz. 2). Deze observatie, in samenhang met het gegeven dat u geen verdere concrete gegevens aanreikt, laten toe te concluderen dat dit aspect van uw relaas weinig ernstig is.

Tot slot moet worden onderstreept dat de door u voorgehouden reisroute evenmin geloofwaardig voorkomt. Zo gaf u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat u géén weet hebt van de reisroute die u tussen Rostov en Brussel gevolgd hebt; dat u geen enkele plaats of land van doorreis kan benoemen; dat de chauffeur die u vergezelde in de minibus wel enkele keren stopte maar dat u niet weet met wie hij gesproken heeft noch luisterde naar wat er gezegd werd; dat de passagiers van de minibus alleszins nooit gecontroleerd werden; dat u niet weet of de chauffeur documenten heeft aangewend om uw reis te bewerkstelligen; dat er hoe dan ook géén bijzondere afspraken gemaakt werden tussen u en de chauffeurs met betrekking tot de reismodaliteiten (gehoorverslag CGVS, blz. 12, 13, 14). Los van het gegeven dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat u tijdens de reis van Rostov, Rusland naar Brussel, België géén enkele concrete aanwijzing zou hebben opgevangen met betrekking tot de plaatsen of landen van doorreis, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd, dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd, komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf, uw kinderen en de begeleidende

chauffeur (uit uw verklaringen blijkt immers dat u géénszins in het bezit was van de nodige reisdocumenten), niet aannemelijk voor dat de chauffeur niet op zijn minst concrete afspraken met u zou maken om de nodige voorzorgen te nemen en in een back-up plan te voorzien. Dat u in dit verband niet overtuigt plaatst een kanttekening bij uw globale geloofwaardigheid, en wijst er mogelijkwijze op dat u wel op reguliere wijze hebt gereisd wat naar analogie met wat vooraf gaat een bijkomende aanwijzing vormt van het gegeven dat uw verhouding met de autoriteiten in uw land van herkomst géénszins problematisch is zoals u pretendeert.

Wat betreft de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet, dat in wezen betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie in een gegeven land of regio en het individuele asielrelaas zodoende ten dele overstijgt, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag hebt bijgebracht zijn tot slot niet van aard om een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen. Het door u overgelegde Russisch binnenlands paspoort, de faxkopie van een uittreksel van het binnenlands paspoort van uw echtgenoot, de faxkopie van uw huwelijksakte, evenals de geboorteaktes van uw kinderen (faxkopieën en originelen) vormen immers louter een bevestiging van enkele persoonsgegevens van u en uw gezin die niet meteen ter discussie staan. De faxkopieën betreffende uw persoonlijke tewerkstelling en deze van uw echtgenoot leveren louter een bevestiging van het gegeven dat u in Tsjetsjenië gewerkt hebt voor een schoonheidssalon en dat uw echtgenoot actueel nog steeds is tewerkgesteld als ambtenaar voor een overheidsinstantie, hetgeen hier evenmin ter discussie staat. De door u neerlegde faxkopieën van enkele internetartikelen met betrekking tot enkele zelfmoordaanslagen (cf. grenspost Ingoesjetië en Noord-Ossetië; luchthaven Domodedovo) betreffen gebeurtenissen die als dusdanig evenmin ter discussie staan, maar leveren zoals gezegd géén enkel bewijs van de persoonlijke moeilijkheden of vrees die u eraan verbindt. De door u neergelegde oproepingsbrieven (i.e. een originele convocatie om zich op 15 september 2011 aan te bieden bij de districtspolitie (ROVD); een faxkopie om zich op 5 oktober 2011 te melden bij de diensten van de FSB te Grozny) zijn slechts bewijsvoerend in het kader van uw asielrelaas voor zover deze gepaard gaan met geloofwaardige, aannemelijke verklaringen, wat niet het geval is zoals blijkt uit wat vooraf gaat. Als dusdanig leveren deze convocaties – waarbij u wordt opgeroepen om zich als getuige te gaan melden – géén concrete indicaties op grond waarvan kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Noemenswaardig in dit verband is trouwens de vaststelling dat u de originele convocatie om zich op 15 september 2011 aan te melden bij de ROVD slechts overlegde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal terwijl u reeds bij aankomst in België over dit stuk beschikte (gehoorverslag CGVS, blz. 9, 10). Gevraagd waarom u dit document bijgevolg niet eerder toonde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde u dat er daar niet naar werd gevraagd en er enkel werd gevraagd naar uw identiteitsdocumenten. Dergelijk argument is echter weinig overtuigend; niet alleen omdat er wel degelijk een mogelijkheid is om dergelijke stukken aan te brengen op de Dienst Vreemdelingenzaken (cf. document “Ontvangstbewijs” Dienst Vreemdelingenzaken), maar vooral omdat er van u verwacht kan worden dat u van begin af aan alle relevante elementen aanreikt ter staving van uw asielrelaas en vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekster brengt eerst in een theoretische uiteenzetting de motiveringsverplichting in herinnering en verwijst hierbij naar de bewijslast in asielzaken zoals verduidelijkt in de UNHCR Proceduregids. Vervolgens oppert verzoekster dat de tegenpartij niet betwist dat zij een etnisch Tsjetsjeense vrouw is die afkomstig is uit Atchoi-Martan uit Tsjetsjenië. Verzoekster herhaalt dat haar moeilijkheden een aanvang namen nadat er op 17 augustus 2010 een zelfmoordaanslag werd gepleegd aan een grenspost tussen de republieken Ingoesjetië en Noord-Ossetië, waarbij de autoriteiten een mobiele telefoonkaart hebben aangetroffen op de plaats van de aanslag die verzoekster enkele maanden eerder nog had gebruikt en verloren was, en die bij het ontstekingsmechanisme zou zijn gebruikt. Er wordt niet betwist dat er op 17 augustus 2010 een zelfmoordaanslag plaatsvond, zo stelt verzoekster, maar de verwerende partij is van mening dat het weinig aannemelijk is dat verzoekster moeilijkheden zou hebben gekend en dat er een ongeschonden sim-kaart zou zijn teruggevonden op grond waarvan zij getraceerd kon worden. De bewering van de verwerende partij steunt volgens verzoekster niet op een objectief element. Naar aanleiding van haar probleem werd verzoekster, zo vervolgt ze, door de overheid benaderd middels een schriftelijke convocatie om zich op 19 augustus 2010 aan te melden, maar zij gaf geen gevolg aan deze oproeping en heeft deze verscheurd omdat zij niets met het voorval te maken had. Nochtans stelt verzoekster dat zij zich alsnog aanbood om een verklaring af te leggen waarbij zij verplicht werd om een samenwerkingsakkoord met de FSB te ondertekenen. Verzoekster herhaalt dat ze voor haar vertrek nogmaals een schriftelijke convocatie ontving en nog een drietal keer mondeling werd gesommeerd. Verzoekster beschrijft wederom dat haar werd opgedragen het komen en gaan in enkele appartementen te observeren en ze toen van een rebel een bericht kreeg op haar mobiele telefoon waaruit ze afleidde dat deze op de hoogte waren van haar activiteiten als informant. Verzoekster heeft dan, zo geeft ze aan, na het aanvragen van een paspoort via een reisbureau getracht naar Turkije te gaan, maar haar paspoort werd ingehouden zodat ze besloot om haar land te verlaten. Verder wijst verzoekster op de overwegingen uit de bestreden beslissing met betrekking tot de complexe situatie in Tsjetsjenië waarbij ze stelt dat niet wordt betwist dat er op 17 augustus 2010 een zelfmoordaanslag plaatsvond aan de grensovergang tussen Ingoesjetië en Noord-Ossetië en dat er in januari 2011 een bomaanslag plaatsvond in de luchthaven Domodevo in Moskou, maar dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoekster verwijst naar de bewijsstukken die zij heeft neergelegd ter ondersteuning van haar asielaanvraag, naar de stappen die zij heeft ondernomen om internetartikels met betrekking tot de gepleegde zelfmoordaanslagen voor te leggen en naar de originele convocatie. Volgens verzoekster wordt in de beslissing geen uitleg verschaft over het feit dat zij inderdaad verschillende convocaties heeft verkregen en wordt hieruit enkel afgeleid dat die elementen niet toelaten om het bestaan van een vrees in hoofde van verzoekster te rechtvaardigen, waardoor de beslissing niet behoorlijk gemotiveerd is. De bewering van de tegenpartij met betrekking tot het terugvinden van een ongeschonden en nog bruikbare simkaart op basis waarvan verzoekster getraceerd werd, is volgens haar een louter subjectieve en irrelevante beoordeling. Verzoekster stelt dat ze de inlichtingen die ze kende over de zelfmoordaanslag aan de tegenpartij heeft verstrekt, met name dat er volgens haar een persoon vanuit Ingoesjetië naar de grenspost is gegaan en zichzelf tot ontploffing heeft gebracht waarbij er voor zover zij weet twee agenten en een burger gedood werden. De tegenpartij beschikt volgens verzoekster in het administratief dossier niet over gegevens die zekerheid verschaffen over wat juist gebeurd is en het aantal overleden personen. Haar vage inlichtingen zijn te wijten aan het feit dat zij niet persoonlijk deelnam aan de feiten en enkel geïnformeerd heeft naar aanleiding van de beschuldigingen die later jegens haar werden geuit. Verzoekster verwijt de commissaris-generaal een subjectieve beoordeling, terwijl ze de objectieve elementen die door verzoekster werden voorgelegd, niet in twijfel trekt.

Verzoekster gaat vervolgens in op het objectieve en het subjectieve element uit de vluchtelingendefinitie, de plegers en de oorzaken van de vervolging en het begrip "*sociale groep*". Uit het verhoor blijkt volgens verzoekster dat zij aan alle voorwaarden voldoet omdat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst vreest om vervolgingen te ondergaan zowel van de rebellen omwille van haar activiteiten als informant, als vanwege de FSB omwille van de verdenking van deelname aan een zelfmoordaanslag. Verzoekster wijst erop dat haar Tsjetsjeense herkomst niet wordt betwijfeld en er bijgevolg aanleiding bestaat haar als vluchteling te erkennen. Het feit dat de echtgenoot van verzoekster reeds jaar en dag als ambtenaar werkzaam is in Tsjetsjenië heeft volgens verzoekster geen invloed op deze vaststellingen. Het feit dat zij niet informeerde naar de data en de frequentie van de bezoeken toen zij contact opnam met haar vader en haar man in haar land van herkomst, kan haar

volgens haar niet verweten worden. Verzoekster bevestigt dat haar eerste moeilijkheden dateren van augustus 2010, maar dat zij zich slechts naar aanleiding van de oproeping niet meer veilig voelde in haar land van herkomst waardoor zij besloot om haar land te verlaten, waardoor volgens haar niet kan worden beweerd dat zij te lang heeft gewacht. Tegen de overweging dat zij over haar problemen met de rebellen enkel had gesproken bij het Commissariaat-generaal voert zij aan dat er haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd kort te zijn zodat ze niet alle elementen heeft uiteengezet.

Vervolgens stelt verzoekster dat zij, indien zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, zij minstens de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet toegekend moet krijgen. Verzoekster herhaalt dat haar identiteit en nationaliteit vaststaan en zij betwist de vaststellingen van de commissaris-generaal door te wijzen op de talrijke mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië waardoor de tegenpartij, zo stelt zij, erkent dat er een situatie buiten controle heerst met willekeurige slachtoffers en risico voor de burgers op het vlak van veiligheid. Onder verwijzing naar artikel 15, sub c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) houdt verzoekster voor dat er in Tsjetsjenië voor burgers wel degelijk een reëel risico bestaat op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een intern of internationaal gewapend conflict.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt vooreerst gewezen op de complexe situatie in Tsjetsjenië die noopt tot een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming. Verzoekster vreest problemen met de autoriteiten omdat ze zich wilde onttrekken aan samenwerking naar aanleiding van een zelfmoordaanslag waarmee zij in verband wordt gebracht en met de rebellen omwille van haar rol als informant, maar dit relaas wordt in de beslissing ongeloofwaardig geacht. Er wordt hierbij gewezen op het feit dat de gegevens die zij verstrekte over de zelfmoordaanslag, waarover informatie aan het administratief dossier werd toegevoegd, niet in overeenstemming is met deze informatie. Gezien het essentieel karakter van de bomaanslag in haar asielaanslag, mag, zo stelt de bestreden beslissing, van verzoekster meer nauwkeurige informatie worden verwacht. De commissaris-generaal merkt ook op dat verzoekster niet heeft verklaard dat er iemand uit haar entourage problemen heeft gekend, terwijl kan worden verwacht dat de contactpersonen van verzoekster via de sim-kaart kunnen worden gevonden en onder de aandacht van de autoriteiten zijn gekomen. De geloofwaardigheid van het relaas wordt volgens de commissaris-generaal verder ondergraven door het feit dat de echtgenoot van verzoekster volgens haar verklaringen tot op heden als ambtenaar voor een overheidsinstantie in Tsjetsjenië werkzaam is. De beweringen van verzoekster over het tijdelijk ontslag van haar echtgenoot en de tijdelijke verwijdering van de school van haar kinderen omwille van haar problemen, kunnen, zo vervolgt de bestreden beslissing, niet overtuigen. Vervolgens wordt door de commissaris-generaal gewezen op de beperkte informatie die verzoekster kan geven over de actuele stand van zaken waarbij haar argument dat de telefoon wordt afgeluisterd geen afdoende verschoningsgrond uitmaakt. Ook het feit dat verzoekster, wier moeilijkheden dateren van augustus 2010, slechts in oktober 2011 haar land van herkomst zou zijn ontvlucht en het feit dat zij initieel een vakantie in Turkije plande, vallen luidens de bestreden beslissing moeilijk te rijmen met haar problemen, net als het feit dat zij in de zomer van 2011 probleemloos een internationaal paspoort ontving. Verder wordt door de commissaris-generaal de aandacht gevestigd op verzoeksters verklaringen over compromitterende informatie die door de autoriteiten aan haar echtgenoot en familie zou worden vrijgegeven indien zij de gedwongen samenwerking met de FSB zou opzeggen, terwijl uit haar verklaringen niet blijkt dat haar echtgenoot of familie op heden met dergelijke compromitterende informatie werden geconfronteerd. Aangaande de dreigtelefoon vanwege de rebellen wordt in de beslissing gesteld dat verzoekster deze pas aanbracht ter gelegenheid van haar gehoor op het Commissariaat-generaal en niet eerder ter sprake bracht,

waardoor dit weinig ernstig wordt geacht. Ten slotte wordt door de commissaris-generaal gewezen op de ongeloofwaardigheid van de vage verklaringen van verzoekster in verband met haar reisroute. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de beslissing vermeld dat er actueel in Tsjetsjenië voor burgers geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De documenten die verzoekster heeft aangebracht, wijzigen volgens de commissaris-generaal niets aan zijn vaststellingen.

2.4. De Raad wijst erop dat verzoekster zich er in haar verzoekschrift hoofdzakelijk toe beperkt haar asielaanvraag te herhalen, wat niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekster uitgaat van een selectieve en foutieve lezing van de bestreden beslissing. Zij gaat er ten onrechte van uit dat het terugvinden van een ongeschonden en nog bruikbare sim-kaart bij de zelfmoordaanslag op basis waarvan verzoekster getraceerd werd een doorslaggevend motief is waarop de commissaris-generaal de ongeloofwaardigheid van haar betrokkenheid steunt. In de bestreden beslissing wordt echter uitdrukkelijk het volgende gesteld: *“Daar gelaten de vraag of het überhaupt aannemelijk is dat de autoriteiten een ongeschonden en nog bruikbare simkaart terugvinden die naar u getraceerd kan worden naar aanleiding van een bomaanslag, moet in dit verband vooreerst worden vastgesteld dat u niet alleen vaag blijft met betrekking tot de gebeurtenissen in kwestie, doch dat de door u verstrekte gegevens evenmin geheel in overeenstemming zijn met de informatie die voorligt.”* Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal de onwaarschijnlijkheid van de verklaringen van verzoekster over de sim-kaart bewust buiten beschouwing laat en hoegenaamd niet in rekening neemt om haar geloofwaardigheid te evalueren. De insinuaties van verzoekster betreffende een subjectieve beoordeling zijn bijgevolg totaal uit de lucht gegrepen. De ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekster wordt daarentegen in eerste instantie afgeleid uit de vaststelling dat haar verklaringen over de zelfmoordaanslag van 17 augustus 2010 enerzijds vaag zijn, waarbij verzoekster onwetend is over de vraag of er personen gearresteerd werden (stuk 4, gehoorverslag CGVS 17/11/2011, p. 16; 18) en anderzijds onjuist zijn, met name over de burgerslachtoffers en over het feit dat de grenspost geen naam droeg (stuk 4, gehoorverslag CGVS 17/11/2011, p. 16). Zowel door verzoekster zelf (stuk 12, Documenten) als door de commissaris-generaal (stuk 13, Landeninformatie, Antwoorddocument ing2011-031w, Suicide attack ING) werd aan het administratief dossier objectieve informatie toegevoegd met betrekking tot deze zelfmoordaanslag. Hieruit blijkt dat de aanslag plaatsvond aan de *“Chermenskiy post”*, dat er geen melding is van burgerslachtoffers, maar enkel van gedode en gewonde politiemensen en dat er een handlanger van de zelfmoordterrorist werd gearresteerd. Verzoekster werpt in het verzoekschrift op dat deze gegevens geen zekerheid verschaffen over wat er werkelijk is gebeurd, maar zij toont niet in het minst aan dat de informatie waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd niet correct is, noch dat haar verklaringen wijzen op een gedegen kennis van de feiten. De poging tot rechtvaardiging van haar vage verklaringen door te wijzen op het feit dat zij niet persoonlijk deelnam aan

de feiten en zich enkel achteraf heeft geïnformeerd, ontslaat haar niet van haar verantwoordelijkheid. Aangezien de verdenkingen jegens haar naar aanleiding van deze zelfmoordaanslag werden aangeduid als de start van haar problemen (stuk 9, Vragenlijst DVZ 25/10/2011, p. 3) die haar ertoe hebben aangezet haar land van herkomst te verlaten, mag van verzoekster een meer precieze kennis over dit incident van 17 augustus 2010 worden verwacht.

2.7. Documenten kunnen slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Verzoekster heeft inderdaad een convocatie van de ROVD, een kopie van een convocatie van de FSB en een aantal internetartikels in verband met de zelfmoordaanslag neergelegd (stuk 12, Documenten). Uit de in punt 2.4. weergegeven overwegingen uit de bestreden beslissing en uit wat hierboven in punt 2.6. werd gesteld, blijkt echter dat verzoeksters verklaringen niet geloofwaardig werden geacht, waardoor deze stukken geen bewijs vormen van de gegrondheid van de vrees voor vervolging die zij baseert op die zelfmoordaanslag en de gevolgen ervan. Bovendien merkt de Raad op dat in de beslissing terecht wordt gewezen op de inhoud van de door verzoekster neergelegde convocaties waarbij zij louter als getuige wordt opgeroepen, waardoor deze onmogelijk als bewijs kunnen worden aanzien van vervolging van overheidswege. Verzoekster kan in elk geval niet worden bijgetreden in haar stelling dat hieruit zou blijken dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.8. De Raad wijst erop dat de Tsjetsjeense herkomst van verzoekster, die inderdaad niet wordt betwist, niet volstaat om als vluchteling te worden erkend, in tegenstelling tot wat zij lijkt te beweren. In de bestreden beslissing wordt trouwens uitdrukkelijk vermeld dat de loutere Tsjetsjeense origine of de herkomst uit Tsjetsjenië niet volstaat om als vluchteling te worden erkend. Waar verzoekster aanvoert dat het feit dat haar echtgenoot als ambtenaar tewerkgesteld is geen invloed heeft, merkt de Raad op dat zij bevestigde dat de dienst waar haar echtgenoot werkt onder het gezag van Kadyrov valt (stuk 4, gehoorverslag CGVS 17/11/2011, p. 7) waardoor het weinig aannemelijk is dat hij geen noemenswaardige problemen ondervindt, terwijl verzoekster onder de negatieve aandacht van de autoriteiten zou staan. Verder dient te worden opgemerkt dat het gedrag van verzoekster niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Hoewel verzoekster, zoals reeds gesteld, de start van haar problemen met de autoriteiten in augustus 2010 situeert, vroeg zij in de zomer van 2011 een internationaal paspoort aan en verliet zij slechts haar land van herkomst in oktober 2011. Haar bewering dat zij zich slechts naar aanleiding van een oproeping niet langer veilig voelde, relativeert de ernst van haar eerdere problemen en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, kan wel degelijk worden besloten dat zij te lang heeft gewacht alvorens haar land te verlaten. Ook het feit dat verzoekster naar aanleiding van haar contacten met haar familie in haar land van herkomst niets heeft gevraagd over wie, wanneer en hoe vaak 'ze' nog waren langsgekomen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 17/11/2011, p. 21), staat haaks op de op haar rustende medewerkingsplicht, zodat het haar wel degelijk kan worden verweten dat zij hierover niet meer informatie kan verstrekken. De Raad wenst ten slotte te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.9. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij van bij aanvang van de asielprocedure voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel haar problemen met de FSB vermeldde en zelfs uitdrukkelijk aangaf geen andere problemen te hebben met de autoriteiten of met medeburgers en geen andere problemen van algemene aard te hebben (stuk 9, Vragenlijst DVZ 25/10/2011, p. 3). In haar verzoekschrift herhaalt verzoekster dat er haar werd gevraagd kort te zijn, wat echter niet kan worden aanvaard om haar verzuim om de problemen met de rebellen te vermelden te verschonen. De Raad wijst erop dat beknoptheid en onvolledigheid geen synoniemen zijn, en dat verzoekster wel degelijk uitdrukkelijk werd uitgenodigd op de Dienst Vreemdelingenzaken om nauwkeurig te zijn (stuk 9, Vragenlijst DVZ 25/10/2011, p. 1).

2.10. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. De Raad stelt vast dat verzoekster niets inbrengt tegen de pertinente vaststellingen

van de commissaris-generaal op dit punt, waardoor de Raad deze motieven overneemt en tot de zijne maakt.

2.11. Gelet op wat voorafgaat, kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is. Bijgevolg kon er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Zodoende kan zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.12. De blote bewering van verzoekster dat er in haar regio van herkomst wel degelijk een situatie van willekeurig geweld bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet volstaat niet om de recente objectieve informatie te weerleggen die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 13, Landeninformatie, SRB, Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, 20/06/2011), waaruit de commissaris-generaal rechtsgeldig besluit dat er actueel in Tsjetsjenië voor burgers geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een intern of internationaal gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN